

ным асяродку ў апошнія гады, гады грамадзкага змаганьня за ідэі нацыянальнага адраджэньня. Яно стала своеасаблівай заменаю афіцыйнаму „лістоўка“, што азначае, як гаворыцца ў даведніках, „друкаваны або рукапісны лісток звычайна зладзённага палітычнага зместу“.

Само гучаньне слова „ўлётка“ мне падаецца больш узнёслым і намнога мякчэйшым, чым халоднае, строгае „лістоўка“. А калі яшчэ прыгадаць, што самым напярэднім чынам *ўлёткі* звязаныя з шматтысячнымі менскімі шэсьцямі пад бел-чырвона-белымі сьцягамі і з апазыцыйнымі мітынгамі, — дык можна лёгка вызначыць іх прыкметнае месца ня толькі ў палітычных слоўніках нашага часу, а і ў ня надта ахайных міліцэйскіх пратаколах.

І сам карань слова, паяднаны з *палётам*, *лётам*, выглядае тут у пэўным сэнсе сымбалічным. Шырока разьлітаюцца на крылах *ўлётак* і напаміны аб слаўнай гісторыі роднага краю, і сумная статыстыка пакутаў і няўдачаў сёньняшняга дня, і палымяны заклік да працы ў імя народнага шчасьця й волі.

Вельмі хацелася б, каб у зусім ужо блізкім XXI стагодзьдзі філялягічна-рамантычнае слова *ўлётка* асацыявалася яшчэ й з высокім *узлётам* змагарнага духу беларусаў, заслужанага аўтарытэту мілай Бацькаўшчыны.

Утульнасьць

Валянцін Акудовіч

Чалавеку толькі здаецца, што ён прагне Бога, грошай, свабоды. Насамрэч ён усюды і заўсёды прагне аднаго — *утульнасьці*. Іншая справа, што нехта пачувае сябе *няўтульна* бяз Бога, нехта — бяз грошай, а хтосьці — без свабоды.

Але што найперш скажа вернік, калі адшукае сьцежку да Бога? Падзякуе Богу за прытулак у вечнасьці. А што перадусім зробіць жабрак, калі трохі ўзаб'ецца на грошы? Прыдбае сабе катух. А чым зоймецца вызвалены ад прыгнёту, як толькі здабудзе свабоду? Пабудуе ўласны дом.

Чалавек ня птушка, ён ня любіць бясконцасьці прасторы і *беспрытульнасьці* волі. Таму чалавек увесь час будзе сьцены і акрэсьлівае межы.

Мяжа — гэта зусім ня тое, што разьядноўвае людзей. Мяжа — гэта тое, што *атуляе* чалавека ад скразнякоў бязьмежжа.

Чалавек можа знайсці сабе *прытулак* дзе заўгодна. Але кожны, хто здалёк вяртаўся на радзіму, ведае, што адразу за памежным слупом робіцца і зацішней, і цяплей, нават калі ён вяртаецца ў непагадзь.

І што б там ні казалі іншыя, але нашая прага незалежнай краіны паходзіць не зь любові да свабоды ці зь якойсьці там эканамічнай карысьці, а з патрэбы *беспрытульнага* сэрца, што прагне, як уласным домам, *атуліцца* Беларусія ад скразнякоў бязьмежжа.

„Ура!“

Андрэй Лапцёнак

Калі даведваешся пра паходжаньне слова „*ура*“, дык колішняя савецкая традыцыя крыгчаць на дэманстрацыях „*Ура, таварышы!*“ пачынае выглядаць недарэчнай. Слова „*ура*“ — цюрскае і па-нашаму азначае „бі“... „*Бі, таварышы!*“ — далятае з рэпрадуктараў. „*Бі!*“ — нясецца ў адказ голас шматтысячнага натоўпу.